

Προ-γραφές

Το καταραμένο απόθεμα

Η ΠΡΩΤΗ δεξίωση φθείρει, η δεύτερη διαφθείρει, έγραφα τις πρώτες ημέρες που το ΠΑΣΟΚ ήρθε στην εξουσία, θέλοντας να πω αλλιώς και με τρόπο ιμπρεσιονιστικό το απόφθεγμα του Alain ότι «η εξουσία τρελαίνει».

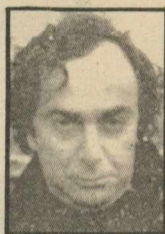
Από τότε, οι δεξιώσεις στις δίλες και τα κόττερα όλων αυτών που χάνουν εν μια νυκτί την προσωνμία «κύριος», διαδέχθηκαν η μία την άλλη. Οι «άγνωστοι» υπουργοί και οι κυρίες τους συναγωνίστηκαν σε «σινιέ» τους μεγαλοαστούς αμφιτρώνες, παρουσία του πρωθυπουργού κόπηκαν πολυώροφες γαμήλιες τούρτες από ζευγάρι που πλησίαζε με δάρκα μέσα στη λουλουδοστόλιστη πισίνα (η φωτογραφία υπάρχει στον τόμο «Κάτι το ωραίο» του περιοδικού «Αντί»), το κιτς θριάμβευσε τόσο, που ακόμη και η φαντασία του Κούντερα δεν θα μπορούσε να το συλλάβει, η Ελλάδα πουλήθηκε σ' έναν απατεώνα - ρεπλικα που αυτή τη φορά την αγόρασε και χωρίς λεφτά.

Μια γιγαντοαφίσα τοιχοκολλημένη στους δρόμους της πρωτεύουσας, τα λέει όλα: ένας ηθοποιός, ο Τσιβιλίκας, με φράκο και ημίψηλο «α λα» Σταβίνσκι και δίπλα του αναπαλαιωμένη η Μαρινέλα, με φόντο τους το προπολεμικό REX: «la vie en rose» ή «και αυτό θα περάσει».

Και θα περάσει, γιατί ο Κοσκωτάς δεν έφυγε και η κάθαρση δεν θα γίνει. Ο Κοσκωτάς είναι εδώ, ετοιμάζεται ως Κοσκωτάς «νούμερο δύο» ή «νούμερο τρία» από το κοινωνικό και το πολιτικό κατεστημένο, που εννοεί την κάθαρση ως «λίφτινγκ» και πηγαίνει μαζί στο REX για να ξεδώσει.

Ο θυρωρός - της νύχτας - τους ξέρει:

«Τα καταφέρατε, κύριοι. Η Δεξιά μπορεί να έρθει με καθαρό μέτωπο. Το "πουρμπουάρ" θα είναι πάλι το ίδιο».

Του ΓΙΩΡΓΟΥ
ΒΕΛΤΣΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ η ιστορία με τον Κοσκωτά με ανανέωσε. Ποτέ άλλοτε εμείς οι μειοψηφικοί κουλτουριάρηδες που δεν ξέρουμε από «χειρισμούς» και «πολιτική», δεν δικαιωθήκαμε περισσότερο.

Εσείς που ξέρατε, τι κάνατε;

Στην - νεοτερική - προσταγή: «δεν έχετε κανένα δικαίωμα να περιφρονείτε το παρόν», εμείς σας απαντούμε χωρίς τύψη:

«Το παρόν σας είναι για περιφρόνηση».

Σ' αυτό το παιχνίδι με τους καθρέφτες, όπου γραμματέας του υπουργικού συμβουλίου γίνεται εύκολα νομικός σύμβουλος του Κοσκωτά και υπουργός, «συνομιλητής» του, δεν υπάρχει αντανάκλαση, γιατί η διαφορά από την αλήθεια στο ψεύδος έχει καταργηθεί. Ο Κοσκωτάς είναι συγχρόνως ο υπουργός και ο γραμματέας, γιατί το είδωλο είναι πιο πραγματικό από το μοντέλο του.

Ωστόσο, ο εξευτελισμός του ανθρώπου δεν αρχίζει, όπως έλεγε ο Σιοράν, από τη στιγμή που δεν δέχεται να πεθάνει από την πείνα, αλλά από τη στιγμή που τρώει ώσπου να σκάσει σαν πρωταγωνιστής στο «Μεγάλο φαγοπότι». Ο Κοσκωτάς δεν είναι σύνδρομο του πλούτου, αλλά της Εξουσίας και καλά έκανε ο Κ. Τσουκαλάς να επισημάνει στο «Βήμα» την ευθύνη ολόκληρου του πολιτικού φάσματος σ' αυτό το οργιώδες cenacolo στην ανακτορική αίθουσα των κατόπτρων.

Όταν η πολιτική είναι οργανωμένη σε αυτοτροφοδοτούμενα και εναλλασσόμενα ολιγοπώλια που προμηθεύονται τα αναγκαία οικονομικά μέσα, χρησιμοποιώντας την ίδια την άσκηση της πολιτικής, το πολιτικό σύστημα ονομαστικά και μόνο σέβεται τη λαϊκή κυριαρχία.

Το δέλεαρ εμπεριέχεται εξ ορισμού στην πολιτική, όχι μόνον ως χρήμα, αλλά και ως εξουσία. Ιδού γιατί η πολιτική αποτιμάται σε «χρήμα πολιτικό», που αναδεικνύει την εξουσία σε «αντικείμενο αυτοτροφοδοτούμενης συσσώρευσης».

ΤΟ επαναλαμβάνω για τους θεωρητικούς της Αριστεράς.

Το κοινωνικό κράτος δεν μπορεί να κρατήσει τις υποσχέσεις του, όχι μόνο γιατί κατά ένα παράδοξο τρόπο - όπως λέει ο Τσουκαλάς - ολοκληρώνει το θρίαμβο του ατομικισμού που ήθελε να προσβάλει, αλλά και γιατί διά του «πολιτικού χρήματος» καθιστά την αγορά διαμεσολαβητή του εαυτού της με εξουσία ευθέως πολιτική.

Η αγορά - και οι ανεξάντλητοι Κοσκωτάδες - γίνεται αιτία του εαυτού της αλλά και του κοινωνικού κράτους, που υποτίθεται ότι την ελέγχει.

Να γιατί το δίλημμα ΠΑΣΟΚ ή Δεξιά δεν μου λέει τίποτα. Και σοσιαλισμός αλλά και ο (νεο)φιλελευθερισμός τους, βρίσκονται στα καλάθια ευκαιρίας των «σούπερ-μάρκετ» της αγοράς, μάλιστα στις εξευτελιστικότερες τιμές ενός πληθωρισμένου του πολιτικού χρήματος.

ΚΑΙΡΟΣ δεν είναι, αυτό το αζήτητο εμπόρευμα «ευκαιρία» να το αναγνωρίσουμε ως καταραμένο;*

(*) G. Bataille, «Το καταραμένο απόθεμα», εκδ. PRAXIS.